

РЕШЕНИЕ

№ 71

гр. Бургас, 25.01.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – БУРГАС, I ВЪЗЗИВЕН ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ,
в публично заседание на трети ноември през две хиляди двадесет и първа
година в следния състав:

Председател: Мариана Г. Карастанчева

Членове: Пламена К. Георгиева Върбанова
Кристиян Ант. Попов

при участието на секретаря Ани Р. Цветанова
като разгледа докладваното от Кристиян Ант. Попов Въззивно гражданско
дело № 20212100501179 по описа за 2021 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 258 и сл. ГПК. Образувано е по повод въззивна жалба, подадена от С.Н.У. ЛНЧ *****, против Решение № 260076 от 26.03.2021 г. постановено по гр.д. № 24/2020 г. по описа на РС – Несебър, с което частично е уважен установителен иск с правна квалификация чл. 422 вр. с чл. 500, ал. 1, т. 3, предложение последно КЗ предявен от „Застрахователно акционерно дружество „ДаллБогг: Живот и Здраве“ АД, ЕИК 200299615 срещу въззивника за установяване съществуването на вземане в полза на ищеца в размер на 2550,32 лв. представляваща регресно вземане за заплащане на обезщетение на застрахователя по застраховка „Каско“ – „ДЗИ – Общо застраховане“ ЕАД с ЕИК 121718407, покриващо имуществени вреди от настъпило по вина на ответницата ПТП на 04.10.2018 г., ведно със законната лихва върху сумата, считано от 30.08.2019 г. до окончателно изплащане на сумата, за което е издадена заповед № 479/28.10.2019 г. по ч.гр.д. № 840/2019 г. по описа на РС – Несебър, като е отхвърлен иска за размера до претендираните 2565,32 лв., ведно със законната лихва върху разликата, както и иска за сумата от 135,40 лв., представляваща мораторна лихва за забава за периода от 18.02.2019 г. до 26.08.2019 г. С Решението С.У. е осъдена да заплати на „Застрахователно акционерно дружество „ДаллБогг: Живот и Здраве“ АД сумата от 494 лв., а „Застрахователно акционерно дружество „ДаллБогг: Живот и Здраве“ АД да заплати на С.У. сумата от 226 лв., представляващи разноски по исковото и заповедното производство.

Във въззивната жалба първоинстанционното решение се оспорва като неправилно. Твърди се, че не е налице една от предпоставките по чл. 500, ал. 1, т. 3 КЗ, а именно, че застрахователят има право да получи от виновният водач платеното обезщетение, но деликвентът трябва да е напуснал мястото на настъпване на ПТП преди идването на контролните органи, но само когато посещаването на местопроизшествието от тях е задължително по закон. Аргументира се, че органите на МВР не са били длъжни да се явяват на мястото на инцидента, тъй като не е налице нито една от хипотезите на чл. 125 ЗДвП, поради което С.У. не е била длъжна да остане на мястото на ПТП. Оспорват се изводите на първоинстанционния съд относно поясненията дадени от вещото лице по назначената авто-техническа експертиза в съдебно заседание, като се заявява, че инцидентът се е случил на кръгово кръстовище, което е регулирано с пътни знаци и правилото на дясностоящия не се прилага. Оспорва размера на щетите, който е приел първоинстанционния съд, като твърди, че е недоказан. Липсвала в констативния протокол за ПТП отразена щета, представляваща повредена джанта, поради което неправилно било присъдено обезщетение за нея. Моли за отмяна на решението в обжалваната част и постановяване на ново, с което да се отхвърли предявеният иск. Претендират се разноси и за двете инстанции.

В срока по чл.263 ал.1 от е постъпил отговор на въззивната жалба от „Застрахователно акционерно дружество „ДаллБогг: Живот и Здраве“ АД. С отговора се оспорва изцяло въззивната жалба като неоснователна и се иска потвърждаване на първоинстанционното решение. Изложени са съображения, че с въззивната си жалба У. признава за случилото се ПТП и участието си в него, както и фактът, че действително е напуснала мястото на произшествието. Навеждат се правни доводи, че е налице хипотезата на чл. 125, т. 7 ЗДвП, поради което органите за контрол на МВР били длъжни да се явят на местопроизшествието. Твърди, че У. не се е движила в кръговото кръстовище, а от ляво на двулентовия път, преди кръстовището, където се е случил и инцидентът. Посочва се, че в протокола от ПТП не са описани всички части, които се нуждаят от подмяна, като за размера на щетите следвало да се съди не само от протокола. Претендират се разноси.

Въззивна жалба е подадена и от „Застрахователно акционерно дружество ДаллБогг: Живот и Здраве“ АД, което обжалва решението в отхвърлителната му част, като излага доводи, че същото е недопустимо в частта, с която е отхвърлена претенцията за обезщетение за забава в размер на законната лихва за периода от 18.02.2019 г. до 26.08.2019 г., както и като неправилно в частта, в която е отхвърлена претенцията за сумата от 15 лв., представляваща ликвидационни разходи ведно със законната лихва за периода от 18.02.2019 г. до 26.08.2019 г. По отношение на лихвата за забава за периода 18.02.2019 г. до 26.08.2019 г. и моментът, от който се дължи, се твърди, че е налице процесуално нарушение допуснато от първоинстанционния съд при изготвяне на доклада по делото и липса на разпределена доказателствена тежест за факта на поканата. Излага доводи, че е приложима разпоредбата на чл. 84, ал. 3 ЗЗД, според която при деликт покана не била нужна.

С нарочна молба с вх. № 7616 депозирана пред въззивния съд „Застрахователно акционерно дружество „ДаллБогг: Живот и Здраве“ АД оттегля иска с изрично съгласие на ответната страна за сумата от 135,40 лв., представляваща мораторна лихва за забава за периода от 18.02.2019 г. до 26.08.2019 г., поради което с протоколно определение от 03.11.2021 г. въззивния съд обезсили в тази част първоинстанционното решение и прекрати производството по делото.

Въззивните жалби са допустими, подадени в законовия срок и отговарящи на изискванията на чл. 260-261 ГПК.

При служебната проверка по чл. 269 ГПК, въззивният съд констатира, че обжалваното решение е валидно и допустимо, в обжалваната част, поради което жалбите следва да бъдат разгледани по същество.

Съдът като прецени материалите по делото, прие следното:

Производството е образувано по повод исковата молба на „Застрахователно акционерно дружество ДаллБогг: Живот и Здраве“ АД, , против С.Н.У.. Твърди се, че на 04.10.2018 г., на главен път Е87, по вина на ответницата било допуснато ПТП между МПС, марка „Мерцедес“ с рег. № ХХ9024, управлявано от У., и МПС, марка „Хюндай“ с рег. № А9900НВ, собственост на Д.С.Ж.. За настъпилото застрахователно събитие бил съставен Констативен протокол за ПТП с № 1616193 от 04.10.2018 г., в който било отразено от компетентните длъжностни лица по надлежните форма и ред, че ответницата, в качеството си на виновен водач, напуснала мястото на ПТП преди пристигане на органите за контрол на движение по пътищата. Сочи се, че посещението на органите на МВР било задължително поради липса на съгласие между участниците в произшествието. Заявява се, че автомобилът с рег.№ ХХ9024 бил застрахован по задължителна застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите, в дружеството- ищец, със застрахователна полица № BG/30/118001244420, валидна към момента на настъпване на застрахователното събитие. Сочи се, че била заведена щета под № РС08-000181/2019-01, по която било изплатено застрахователно обезщетение в размер на 2565,32 лв. Това пораждало правото на регресен иск против У. за възстановяване на изплатеното застрахователно обезщетение, включително лихви и разноски. За тази сума било подадено заявление и била издадена заповед за изпълнение на парично задължение по ч.гр.д. № 840/2019 г. по описа на РС- Несебър. С оглед постъпилото възражение се моли да бъде прието за установено съществуването на вземане за сумата в размер на 2565,32 лв., представляваща застрахователно обезщетение, изплатено по ликвидационна преписка по ще га № РС08-000181/2019-01, ведно със законната лихва върху главницата от подаване на заявлението- 30.08.2019 г. до окончателното изплащане на сумата.

В срокът по чл.131 от ГПК постъпи писмен отговор от ответницата, с който се оспорва претенцията. Твърди се, че ответницата не била виновна за настъпилото произшествие, като не е напускала мястото на ПТП, нито е причинявала вреди на посоченото МПС. Сочи се, че протоколът не носи подпис на У., тъй като същата била отказала да стори това. Заявява се, че

щетите, описани в протокола, не съвпадат с тези, посочени в опис-
заклучението по образуваната щета- задна лята джанта била подменена,
каквата щета не била описана в протокола. Оспорва се и размера на щетата,
като се сочи, че стойността на извършения ремонт не отговаря на
установените с протокола от ПТП вреди за МПС на ищеца. Твърди се и че не
били налице основания за ангажиране регресната отговорност на прекия
причинител на вредите, обезщетени от застрахователното дружество по
силата на сключения договор за застраховка "ГО", тъй като не били налице
обстоятелства по чл. 125 от ЗДвП, обосноваващи задължителност на
явяването на службите за контрол на МВР на мястото на инцидента. Твърди
се, че никой от участниците не е поискал да бъде съставен двустранен
протокол. Заявява се, че действия от страна на другия водач за изразено
желание за съставяне на протокол не били предприети, което мотивирало
ответницата да потегли с автомобила си.

С протоколно определение от 31.08.2020 г. на първоинстанционния съд,
по повод нарочно искане от страна на ищеца, е привлечено като трето лице-
помагач „ДЗИ- Общо застраховане“ ЕАД, ЕИК 121718407, което е изразило
становище за основателност на претенциите.

Предявеният иск е с правна квалификация чл.422 ГПК вр. чл.500, ал.1,
т.3 КЗ.

*За да се произнесе по основателността на въззивната жалбата,
настоящият съдебен състав обсъди доказателствата по делото, във връзка
с доводите на страните, при което приема от фактическа и правна страна
следното:*

Въззивната проверка в настоящия случай е насочена основно към
преценка правилността на атакувания съдебен акт на РС-Несебър, до колкото
оплакванията за допустимостта на първоинстанционното решение касаят
частта, която е обезсилена на друго правно основание с протоколно
определение от 03.11.2021 г. на въззивния съд, те не следва да се обсъждат в
настоящото решение.

Съгласно чл. 269, изр. второ ГПК, разгледано във връзка с чл. 6, ал. 2
ГПК, въззивният съд е обвързан от изрично посочените във въззивната жалба
въпроси, чието разрешение е провокирало въззивника да поиска
преразглеждането им.

Въззивният съд, като прецени събраните в процеса доказателства,
поотделно и в тяхната съвкупност, намира, че фактическата обстановка по
делото се установява такава, каквата е изложена в обжалваното решение.
Районният съд е съобразил и анализирал всички относими и допустими
доказателства, въз основа на които е достигнал до правилни изводи относно
това какви релевантни за спора факти и обстоятелства се установяват с тях.
Във въззивното производство не са ангажирани допустими доказателства,
които да променят приетата и изяснена от първата инстанция фактическа
обстановка, поради което настоящият съд я възприема изцяло и препраща към
нея, като не е необходимо да се преповтарят отново всички събрани пред
районния съд доказателства.

Първият спорен въпрос е относно наличието на осъществен фактически състав на чл. 500, ал 1, т. 3 КЗ. В този текст на Кодекса на застраховането е предвиден специален състав на извъндоговорно облигационно отношение, който изисква да се установи кумулативното наличие на следните предпоставки: договор за застраховка "Гражданска отговорност", осъществен деликт от застрахованото лице, което да е напуснало мястото на настъпването на пътнотранспортното произшествие преди идването на органите за контрол на движение по пътищата, когато посещаването на местопроизшествието от тях е задължително по закон и плащане от застрахователя на увреденото лице на обезщетение за причинените вреди. Във въззвиното производство спорна е единствено предпоставката, дали мястото на настъпването на пътнотранспортното произшествие е напуснато от застрахованото лице, в случай, в който контролните органи са били длъжни да посетят това място.

Установено е по делото, че У. е напуснала местопроизшествието без да уведоми и изчака контролните органи, както и без да уведоми Д.Ж. – водачът на застрахования при третото лице помагач автомобил, участващ в процесното ПТП. Според закона обаче, това не е достатъчно, за да възникне регресното вземане на застрахователя към застрахованото лице. Законът изисква ответникът по иска да е напуснал местопроизшествието в случай, при който посещаването на мястото от контролните органи е задължително според ЗДвП. Поради това изводът на първоинстанционния съд, че съгласно нормата на чл. 123, ал. 1, т. 3, б. „в“ ЗДвП (погрешно посочена в първоинстанционното решение като чл.127, ал.1, т.3, б. „В“ ЗДвП) У. е била длъжна да остане на мястото на произшествието, не е релевантен за настоящия казус. За фактическия състав на хипотезата на чл. 500, ал 1, т. 3 КЗ е без значение наличието на административното задължение участникът в ПТП да не напуска мястото на произшествието. За да възникне регресното вземане на застрахователя, по делото трябва да се установи, че деликвентът е напуснал мястото на произшествието в такава хипотеза, в която посещаването на местопроизшествието от органите за контрол на движение по пътищата е задължително по закон. Това означава, че за осъществяването на състава на чл. 500, ал 1, т. 3 КЗ е необходимо да се установи някоя от хипотезите на чл. 125 ЗДвП.

Съгласно чл. 125, ал. 1, т. 7 ЗДвП, службите за контрол на МВР посещават задължително мястото на пътнотранспортното произшествие, когато между участниците в произшествието има разногласие относно обстоятелствата, свързани с него. Наличие на разногласие има винаги, когато между участниците не е постигнато съгласие относно обстоятелствата, свързани с него. Това съгласие трябва да бъде изрично обективизирано в надлежна форма, като се съобрази изискването на чл. 5, ал. 1 от Наредба № 41/12.01.2009 г. за документите и реда за съставянето им при пътнотранспортни произшествия и реда за информиране между МВР, КФН и ГФ, според която: "Когато при произшествието са причинени само материални щети и между участниците в него има съгласие относно обстоятелствата, свързани с него, те попълват своите данни в двустранен констативен протокол за ПТП – приложение № 3.

Такова разногласие между участниците в ПТП случило се на 04.10.2018 г. – С.У. и Д.Ж. по настоящото дело безспорно е налице. На първо място следва да посочим, че У. е напуснала произшествието без да огледа щетите по МПС собственост на Ж. и без да се обсъдят обстоятелствата и механизма на настъпване на процесното ПТП. Двустранен констативен протокол се установи, че не е бил съставен. Съгласно чл. 4 от Наредба № Из-41 от 12.01.2009 г. за документите и реда за съставянето им при пътнотранспортни произшествия и реда за информиране между Министерството на вътрешните работи, Комисията за финансов надзор и Гаранционния фонд, при ПТП с материални щети се съставя протокол за ПТП- приложение № 2 към наредбата. Съставянето на протокол за ПТП задължително предполага посещаване на местопроизшествието от органи по контрола за движение по пътищата. По аргумент от разпоредбата на чл. 5 от цитираната наредба протокол за ПТП с материални щети не се съставя само в случай, че е подписан двустранен протокол между участниците в ПТП. В този смисъл дори и само фактът, че не е подписан двустранен протокол при наличие на материални щети, дава основание да се счита, че местопроизшествието е следвало да бъде посетено от служител на „Пътна полиция“, който има удостоверителна компетентност, в качеството си на административен орган да установи обстоятелствата свързани ПТП. Следва да се има предвид, че съгласието трябва да е налице към момента и непосредствено след настъпването на ПТП, при констатиране на настъпилите последици от самите участници. По-късно възникналото съгласие между участниците в ПТП не може да обоснове отпадане на задължителното посещаване на местопроизшествието от органите на МВР според хипотезата на чл. чл. 125, ал. 1, т. 7 ЗДвП, както и отпадане на съществуващото към момента на произшествието несъгласие относно обстоятелствата свързани с него. В настоящия случай се установи, че такъв протокол е представен и от него е видно, че е съставен на 04.10.2018 г. в 19.30 часа, три часа след настъпване на произшествието, именно защото У. е напуснала мястото и е била открита по-късно в с. Равда

Ето защо, настоящата съдебна инстанция намира, че крайния извод на първоинстанционният съд за основателност на предявения иск е правилен и законосъобразен.

Видно от заключението по автотехническата експертиза стойността на ремонта на автомобила отговаря на търсената от ищеца сума в размер на 2550.32 лв. Настоящата инстанция счита, заключението за обективно, компетентно дадено и го кредитира в цялост.

Неоснователно е възражението направено от въззивника – У., че щом като в протокола за ПТП от 04.10.2018 г. липсва описание на повредата на задна лява джанта, то вредата не била доказана и не била настъпила в следствие именно на процесното ПТП. Доказателствената сила на протокола от ПТП обхваща настъпилите щети, но това не означава, че други вреди не могат да се доказват в следствие с други доказателствени средства. От документацията по процесната щета се установява, че нуждата от подмяна на задна лява джанта се е констатирала в следствие. Този фактически извод се

извежда от писмените доказателствени средства, а именно опис – заключение по щета 44010211806867/05.10.2018 г., фактура № 9000025789 от 30.11.2018 г., калкулация по претенция 44010211806867/05.10.2018 г., както и разпечатка на комуникация по електронна поща относно заявяване ремонта на задна лява джанта. Вещото лице в съдебното заседание пред първоинстанционния съд също е заявило, че тази щета е възможно да бъде установена в сервиза в покъсен момент след съставянето на протокола за ПТП. Тези писмени доказателствени средства представляват частни документи, които по косвен път обосновават фактическия извод, че повредата на задна лява джанта е настъпила именно в следствие на процесното ПТП. Този извод се подкрепя и от установения по делото механизъм за настъпване произшествието, според който всички вреди на управлявания от Ж. автомобил са от лявата му страна, а при съприкосновението на двата автомобила е повреден и заден ляв калник, което неминуемо говори за съприкосновение и с лявата задна джанта. За категоричността на този извод и успешното пълно доказване на този факт, макар и с косвени доказателства, допринася и ликвидационен акт от 21.12.2018 г., с който застрахователят „ДЗИ – Общо застраховане“ ЕАД (трето лице помагач на страната на ищеца по настоящото дело) признава дължимото застрахователно обезщетение по процесната щета, което е неизгоден за самия него факт.

Въззивния съд намира за правилен изводът на районния съд по отношение на частта, с която е отхвърлена претенцията за сумата от 15 лв., представляваща ликвидационни разходи. По делото не се налице доказателства, от които да се следва извода, че такива разноски действително са били извършвани. Според чл. 500 КЗ разноските следва да бъдат реално платени, за да са дължими. Констатацията на вещото лице, че обичайните разходи са в размер на 15 лв. не е достатъчна, за да обоснове извод за реално извършване на разходите.

Направеният краен извод от страна на настоящата инстанция съвпада с този, които е направил районния съд в атакуваното първоинстанционно решение и Бургаския окръжен съд намира, че и двете въззивни жалби са неоснователни, а постановеното решение следва да бъде потвърдено в цялост.

По отношение на претендираните от двете страни разноски следва да се има предвид, че в конкретния случай, посредством жалбите на двете насрещни страни като предмет на въззивното производство е въведен част от материалноправен спор, предмет на първоинстанционното решение. С въззивното решение жалбите и на двете насрещни страни ще са приети за неоснователни, поради което решението на първата инстанция е потвърдено изцяло. В тази хипотеза въззивното решение е постановено в полза на всяка от страните за тази част от спорното право, която е предмет на неуважената жалба на насрещната страна. Ето защо, пропорционално на тази част се определя и размера на дължимите □ разноски /съобразно съотношението на тази част към пълния размер на материалноправния спор, предмет на въззивното производство/. Тъй като неоснователната въззивна жалба подадена от „Застрахователно акционерно дружество „ДаллБогг: Живот и Здраве“ АД е за твърде малка част от предмета на делото, изчисленият размер

на дължимите в полза на У. разноси е по-малък от една стотинка и не следва да се присъждат.

Мотивиран от горното и на основание чл. 271 от ГПК, Бургаският окръжен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 260076 от 26.03.2021 г. постановено по гр.д. № 24/2020 г. по описа на РС – Несебър, с което частично е уважен установителен иск с правна квалификация чл. 422 вр. с чл. 500, ал. 1, т. 3, предложение последно КЗ предявен от „Застрахователно акционерно дружество „ДаллБогг: Живот и Здраве“ АД, ЕИК 200299615 срещу въззивника за установяване съществуването на вземане в полза на ищеца в размер на 2550,32 лв. представляваща регресно вземане за заплащане на обезщетение на застрахователя по застраховка „Каско“ – „ДЗИ – Общо застраховане“ ЕАД с ЕИК 121718407, покриващо имуществени вреди от настъпило по вина на ответницата ПТП на 04.10.2018 г., ведно със законната лихва върху сумата, считано от 30.08.2019 г. до окончателно изплащане на сумата, за което е издадена заповед № 479/28.10.2019 г. по ч.гр.д. № 840/2019 г. по описа на РС – Несебър, като е отхвърлен иска за размера до претендираните 2565,32 лв., ведно със законната лихва върху разликата.

ОСЪЖДА С.Н.У. ЛНЧ *****, да заплати на „Застрахователно акционерно дружество „ДаллБогг: Живот и Здраве“ АД, ЕИК 200299615, сумата от **173,97 лв.**, представляващи разноси по настоящото въззивно производство.

Първоинстанционното решение в частта, с която е уважен иска за сумата от 135,40 лв., представляваща мораторна лихва за забава за периода от 18.02.2019 г. до 26.08.2019 г., е обезсилено с протоколно определение от 03.11.2021 г. на настоящия съдебен състав.

Решението не подлежи на касационно обжалване и е окончателно.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____